No. ZEVENTIEN

UIT HET ENGELSCH VAN LOUIS TRACY

(16) HOOFDSTUK XII. (Vervolg).

Zijn er ook brieven voor me gekomen?"

„Drie, mijnheer, en een klein pakje. Ik heb ze op Uw tafel gelegd. Wilt U nog iets eten, mijnheer?"

„Dank je. Ik heb net een kolossaal souper verorberd. Goeden nacht."

„Goeden nacht, mijnheer. Hebt U nog iets te zeggen voor morgenochtend?"

„Laat me maar zoolang slapen als ik kan, behalve als ze me noodig hebben."

Theydon ging de zitkamer binnen. Hij maakte de brieven open. Twee waren er van geen belang; de derde behelsde een verzoek van den uitgever van een tijdschrift dat de „kopij" van zijn artikel over de „Forbes Vredes propaganda" zoo spoedig als maar kon ingestuurd moest worden. Wat was de wereld toch mal! Daar had je nu een belangrijk tijdschrift, dat ongeduldig wachtte op de inzichten van den millionnair over de beste middelen om wereldvrede te krijgen, terwijl diezelfde groote man vervolgd werd door angst voor een paar Chineesche bandieten! De maatschappij beschouwde Forbes' ideeën als een middel tegen den oorlog en zijn gruwelen; Forbes zelf vroeg zich af of sloten en grendels en gewapende bedienden en politieagenten hem en de zijnen zouden beschermen tegen de klauwen van de Jonge Mandsjou's.

Theydon hoorde met een soort dankbaarheid, hoe Bates de voordeur afsloot en grendelde. Hij dacht net hoe onmogelijk het was dat een indringer zich toegang tot No. 18 zou kunnen verschaffen, toen hij het kleine pakje openmaakte, waarvan zijn knecht gesproken had. Hij peinsde er nog even over wat het zou kunnen bevatten, omdat hij zich niet herinneren kon iets besteld te hebben, wat in zoo'n klein pakje kon.

Hij nam er een dik stuk papier uit dat dubbel gevouwen was, en een klein wit voorwerpje viel op de tafel en rolde even verder, tot het plotseling stil bleef liggen. Het was een klein, uitgesneden, ivoren doodskopje!

HOOFDSTUK XIII.

Eenige nieuwe zetten in het spel.

Theydon keek wel haast een minuut lang strak naar het doodskopje. Hij was als een ongeloovige, die plotseling een geestverschijning waarneemt. Toen herstelde hij zich en lachte boos en hard, omdat hij zijn zenuwen niet beter had kunnen bedwingen. Hij bekeek het papier. Er stond niets op geschreven. Het was van precies dezelfde kleur en van 't zelfde soort als de twee getypte briefjes die Forbes ontvangen had, maar de afzender had blijkbaar gemeend, dat het doodskopje een duidelijk symbool was van zijn moorddadige bedoelingen, zonder dat hij zich de moeite hoefde te geven van er een geschreven bedreiging aan toe te voegen.

Dit ivoren doodskopje leek precies op de vorige. De op elkaar geklemde tanden, de schampere grijns van de magere kaakbeenderen, en de bedreiging in de holle oogkassen; het geheel was afschuwelijk.

Een sigaret opstekend, bekeek Theydon het adres en de poststempels. Het was eigenlijk belachelijk om op het buitenste papier keurig getypt te zien staan „Aan den Heer Francis T. Theydon, 18 Innesmore Mansions, W. C." Wat een combinatie van moderne wetenschap en middeleeuwsche oefening! Theydon vond het moeilijk zijn gedachten op de zaak te concentreeren. Toch zag hij, dat het pakje 's middags om half zes in het West Strand op de post gedaan was; hieruit tenminste bleek, dat Wong Li Fu het doodskopje niet zelf afgezonden had, maar het aan een handlanger had toevertrouwd. Dit bracht hem in herinnering, dat Juffrouw Beale haar hotel verlaten had „omdat zij er een Chinees had gezien."

„Alle kleine beetjes helpen," peinsde Theydon, „ik moet het aan Scotland Yard laten weten." Hij ging dadelijk naar de telefoon, en het deed hem genoegen te hooren, dat Winter weer in 't hoofdkwartier was. De Hoofdinspecteur was dankbaar gestemd, en gaf daar ook uiting aan.

„Het was goed van U bedacht om de boodschap, die Mijnheer Forbes ontvangen heeft, zoo gauw over te brengen," zei hij. „Ik had 't plan den geheelen nacht in Croydon te blijven. Niemand is natuurlijk in 't huis gekomen. Dit wordt verklaard door het briefje van Wong Li Fu. Wat een doortrapte en ellendige duivel is het toch, hè?"

„Ja, zelfs nog doortrapter dan U wel denkt. Hij heeft mij nu ook al onder zijn vijanden opgenomen. Toen ik tien minuten geleden thuis kwam, na een lekker soupertje met Handyside lag het symbool van zijn bende op mij te wachten!"

„Wat?"

„Een ivoren doodskopje."

„U kunt 't niet meenen!" en er klonk onverholen verbazing uit Winter's stem.

„Nog iets erbij?"

„Er was niets bij geschreven. Ongetwijfeld denkt de vijand, dat zoo'n kunstwerk wel voor zichzelf spreekt. Dat is ook zoo. Ik moet zeker ook van dezen aardbodem verdwijnen."

Er volgde een opmerkelijke stilte. Toen sprak Winter weer, op een ernstigen toon: „Dat is een gevaarlijke zaak, Mijnheer Theydon. Het ergste ervan is, dat zij zich in een steeds grooteren cirkel schijnen uit te breiden. Als 't nog veel verder gaat, zullen we alle Chineezen in Londen moeten oppakken, en de goede er uit moeten ziften, tot wij de kwade overhouden. Maakt U zich ongerust? Als dat zoo is, zal ik U iemand sturen om vannacht te waken."

„Heelemaal niet, dank U wel. Bates en ik zullen wel zorgen dat er zelfs geen wierookstokje in de kamers is, vóór wij naar bed gaan. Maar wacht eens, er is nog iets. Hebt U Juffrouw Beale gesproken?"

„Ja, ze is vanochtend hier geweest. Zij heeft getuigenis afgelegd bij het onderzoek, naar ik hoor. Wat is er met haar?"

„Ik had mijn zuster gevraagd den avond met haar door te brengen, en ze is zóó geschrokken toen ze merkte, dat er ook een Chinees in haar hotel vertoefde, dat zij vannacht bij mijn zuster is gaan logeeren."

„De duivel hale alle Chineezen!" riep Winter woedend uit. „Ik ben een boon als ik na deze zaak geen Indische thee ga drinken. Maar we zullen hem eens opzoeken. Slaap wel. Uw vroegere zonden worden U vergeven, omdat U ons vandaag verscheidene diensten hebt bewezen. Ik zal aan 't politiebureau bij U in de buurt laten weten, dat als er maar op een halve mijl van de Innesmore Mansions vannacht iemand met

Met ingang van 1 Mei l.l. is te Amsterdam, Heerengracht 427, gevestigd een Bureau voor Kunsten en Wetenschappen. Met de oprichting van dit bureau is niet bedoeld de talrijke reeds bestaande Concert- en Theater-Bureaux te vermeerderen, doch een instituut in het leven te roepen ter behartiging en bevordering van Kunsten en Wetenschappen in den ruimsten zin des woords. Het Bureau wenscht dan ook niet in concurrentie te treden met Concert- en Theater-Bureaux. Kunst is geen marktwaar en het ligt niet in de bedoeling, kunst of kunstenaars te exploiteeren. Wat in het buitenland reeds lang staatszorg is, n.l. behartiging van Kunst- en Kunstenaarsbelangen, wenscht het Bureau ook voor Holland te bereiken, door jonge, niet kapitaalkrachtige kunstenaars in de gelegenheid te stellen, zonder eigen risico voor het publiek op te treden, of hun werk door tentoonstellingen of anderszins bekend te maken. Lanceeren van jonge kunstenaars met talent zal hoofdzaak blijven. Het uit dit streven voortspruitende risico zal men trachten te dekken door het geven van goede Opera- en Tooneelvoorstellingen, en Concerten met eerste Binnen- of Buitenlandsche krachten. Op deze wijze zullen dus kunstenaars met reeds gevestigden naam door bemiddeling van het bureau medewerken, hunne niet kapitaalkrachtige, maar talentvolle collega's te steunen. Onderstaande heeren hebben zich bereid verklaard als deskundigen voor het bureau op te treden: Voor Tooneel, Willem Royaards; voor Muziek, Evert Cornelis; voor Schilder- en Beeldende Kunst, Ed. Gerdes; voor Letteren en Wetenschappen, Dr. Frederik van Eeden. De Heeren F. F. H. van Gheel Gildemeester, Directeur bij de Maatschappij Zeebad Scheveningen, Mr. E. Hijmans van Wadenoyen en Dr. J. Meihuizen, Directeur van het Gebouw voor Kunsten en Wetenschappen te 's-Gravenhage hebben zitting genomen in de commissie van advies. Directeur van het Bureau is de heer H. Taal.

schuine oogen of een staart gevonden wordt, hij zonder eenige aarzeling in den pot gestopt moet worden. Bewaar dat doodskopje goed. Furneaux heeft er een verzameling van."

„Hebt U hem dan gesproken?"

„Neen, maar ik heb van hem gehoord. Hij is naar huis gegaan, lijdende aan opium-vergiftiging."

„Goede god!"

„O, dat is alleen maar zijn manier van zich uit te drukken. Hij bedoelt, dat hij ziek is van de lucht van Chineezen. U kent zijn eigenaardige ideeën over tabak. Als hij den heelen avond rondgezworven heeft door opium-holen in het East End, heb ik heusch met hem te doen. Maar morgen komt hij wel weer tevoorschijn, en zal er wel uitzien als een gevilde wezel. Apropos, het zal U wel interesseeren dat we een kwestie van ondergeschikt belang opgehelderd hebben. U herinnert zich, dat Ann Rogers, de dienstbode van Mevrouw Lester, weggeroepen was door een telegram, waarin stond, dat haar vader ziek was?"

„Ja."

„Die oude man, waar je wel wat uit kan krijgen, heeft bekend, dat hij twee pond van een als vreemdeling uitzienden heer gekregen had voor 't zenden van dat telegram, en voor zijn voorgewende ziekte. Ik wou dat we dien ellendigen ouden schurk in de gevangenis konden stoppen, maar door wat hij gedaan heeft, heeft hij waarschijnlijk gemaakt, dat Ann Rogers niet hetzelfde lot als haar meesteres ondergaan heeft."

„Mijnheer Winter, is het tot U doorgedrongen dat de persoon, die dit complot bedacht heeft, te beginnen met den moord op Mevrouw Lester en te eindigen de hemel weet waar en wanneer, 't organisatie-talent van een genie heeft?"

„'t Zou U verbazen als U wist hoe ver die zaak wel ging," zei Winter. „Een anderen keer zal ik U er wel eens meer van vertellen. Goedennacht. Als U morgenochtend uitgaat, laat dan bij Bates de boodschap achter, waar we U kunnen vinden."

Theydon keerde zich van de telefoon en merkte dat Bates naast hem stond. De massieve en flinke exsergeant was gewapend met een rood-gloeienden pook. Van dat oogenblik zag Theydon in, dat het onzin was dien man langer voor den gek te houden.

„Neem me niet kwalijk, mijnheer," zei de huisknecht onderdanig. „Ik kon 't niet helpen, dat ik hoorde wat U zei, en als er een ellendige Chinees hier ergens verstopt zit, zal ik hem een teeken geven, dat hij niet gauw zal vergeten."

Theydon kon niet laten even te lachen, maar Bates was in vollen ernst.

„Ik was eens in Cork gedetacheerd, mijnheer," zei hij plechtig, „en toen moesten we een opstootje dempen. Toen heb ik de groote waarde van een rood-gloeienden pook leeren kennen. Hij is even goed als een bajonet. Ik heb dezen al bij de hand gehouden sinds mijnheer Furneaux hier vandaan is gegaan. Ik geloof vast dat hij een Chinees gezien had."

„Dat is ook zoo, en, wat meer zegt, hij heeft hem ook gearresteerd. Kom, vooruit, Bates. Er zijn in deze kamers niet veel schuilplaatsen. Ik hoop alleen maar, dat we een bewoner van het Hemelsche Rijk zullen snappen. Dat zou een waardig slot van een drukken dag zijn."

Maar zij zochten tevergeefs, hoewel ze er in slaagden Juffrouw Bates een vreeselijken schrik op 't lijf te jagen. Het was haast onbegrijpelijk, dat twee mannen, de een een krachtig-gebouwde athleet, en de ander een gewezen soldaat, zelfs maar konden denken dat iemand zich in de kamers verstopt had, maar in de oogen van Europeanen is alles van Oosterlingen mogelijk, en zij vonden er dus niets geks in een huiszoeking te ondernemen. Vreemd genoeg ontdekten zij iets, dat met den dood van Mevrouw Lester in verband stond. Aan de keuken grensde een smalle bijkeuken; hier werden door een lift, die bewogen werd door een wiel op den platten grond, kolenzakken en andere zware pakken naar boven gebracht.

Theydon keek naar het paneel, dat opzij geschoven moest worden, om toegang tot de lift te geven. 't Was duidelijk, dat hij zelden of nooit dit gedeelte van zijn huis bezocht. „Kan dat ding alleen van beneden af in werking gesteld worden?" vroeg hij.

„O, neen, mijnheer," zei Bates. „Ik trek ze dikwijls op, als ik den aschbak naar beneden wil laten."

„Kan je 't nu even doen?"

Bates keek eerst verbaasd, toen nadenkend. Theydon's woorden deden een nieuw denkbeeld bij hem opkomen. Hij maakte het paneel open, trok flink aan een touw, en spoedig kwam de lift, een soort groote kast, aan een kant open, in 't zicht.

„Hemel!" mompelde hij, terwijl hij naar den ruimen bak staarde, „daar heb ik heelemaal niet aan gedacht."

„Begrijp je dan wat ik vermoed?"

„Natuurlijk, mijnheer. Een tamelijk groote man zou zich hierin kunnen verstoppen, en zich naar elke verdieping kunnen optrekken. Het zou heel gemakkelijk gaan. Een lading steenkool is er niets bij."

„Ik geloof, dat we nu tenminste één manier ontdekt hebben, waarop de man, die Mevrouw Lester vermoord heeft, haar kamers binnen gekomen kan zijn, zonder haar weten?"

„Ongetwijfeld, mijnheer. Ook bijna geluidloos, en als je de lift hoorde gaan, zou je denken dat zij voor de verdieping onder ons bestemd was, omdat er een fluitje is dat waarschuwt als 't voor ons is."

Zij bekeken eenigen tijd stilzwijgend de lift. Toen liet Bates haar weer naar beneden gaan, en Theydon onderzocht de tamelijk onstevige sluiting van het paneel.

„Ik ben niet erg zenuwachtig van aard," zei hij eindelijk, „maar 't zou niet netjes zijn tegenover jou en je vrouw, Bates, als ik je niet vertelde, dat ik net een leelijke waarschuwing gekregen heb, dat de bende, die Mevrouw Lester vermoord heeft, nu iets tegen mij in 't schild voert. Zou 't niet verstandig zijn als we vanavond nog een paar flinke spijkers in die deur sloegen?"

Bates streek zich over de kin. In zijn oogen blonk iets van zijn sluimerenden strijdlust.

„Ik weet iets beters, mijnheer," grinnikte hij, „laten we liever een spijker slaan in iemand, die met de lift naar boven komt."

„Maar hoe?"

„Door Uw pistool stevig aan het aanrecht vast te binden, den haan over te halen — ik weet natuurlijk hoe je dat doen moet — en dan een kogel op de juiste plaats te recht te laten komen, als het paneel half open is."